

שיקח כלום, והנה כשהקצ"ה פותח את ידו וכל שיתן לאדם לרכיו דוקא חלף שפוחה את ידו וכל הרואה ליעול יעול אז משציע לכל חי רצון הם שצעים מהרצון ההוא, ומ"ש תתן להם, אם רק תתן להם כנותן לעני אזי ג"כ הם ילקטון כעניים הלוקטין ואין מספיק להם שום דבר, אמנם לכשחפחה ידך אזי ישבעון עוז מעובתך הם שצעים, והנה שבר הוא לשון הספקה כמו ויוסף הוא המשביר וה"י צעברי לכם מטה לחם אם לא אשפיע עד צלי די רק אתי המשביר אז ואפו עשר נשים כי תהי עין בר"י לרה בצרחה ר"ל, והרמז כי צעבר מטה לחם חליו של מטה לחם גמטריי דיי"ן וחממם אם תחשוב מ"ס סתומה לשש מאות יהי גמטריי חליו של מטה לחם רצון או לו"ר ע"ד היפך קללה לצרכה, ואפו עשר נשים לחממם כי עשר פעם לחם גמטריי תש"ף גמטריי פן ה"ל כשתחשוב נו"ן סתומה לזי מאות, והשיבו לחממם צמשק"ל שם קל בן פן ה"ל כי יהי ההשפעה ע"י השרי העושי מחילה בינינו לבין אלקינו ח"ו ויהי ע"י נשי צחי נוקבא, אמנם ההיפך ציוס עוצה נהי צעבר תהי ההשפעה לפנים ממלאכי השרת האצות בן בן המרכבה, וכי צעה"ע אם צחקתי תלכו ר"ת אצ"ת וכת"י צרוך ה"י יום יום מלמד שהקצ"ה נותן לדיק"י בכל יום מלא עומסו, [סנהדרין ק.], ולפי ה"ל לא יתן חלף יפתח חלוצו ואנחנו נקח כרצוננו בכל יום בחפצנו ועי"ז יהי שובע צעולם, ומשום בן אם צחקתי תלכו יהי שאר האותיות הוץ מר"ת אצ"ת ה"ל יהי צירוף שאר האותיות כל יום חקק, ועוד י"ל כי אצ"ת ה"ל מרמז על ר"ת ארץ ברית תורה שצריכי להזכיר בצרכת המזון הממשיכי שפע ורצ טוב, ועי"ז עץ השדה יתן פרוי ביינו האותיות אחר עץ השדה שהם פ"ק ותה"י שהם צמספר תקל"ז כמו שמים וארץ כי הם עושי שמי חדשי וארץ חדשי צמעשיהם העובים, ומקיימי צעשרה מאמרות שמים וארץ והם גם המה צעלמם שמי וארץ הנשמה והגוף שלהם הכל בקדושה ועוצה שמחה וצרכה. והנה תש"ף עם משקל גמטריי פת ען פ"ת היא לילות, ע"ן הוא צחי ח' מצחינת ס"ס כמבואר בדברי מורי נ"י על תמנע שהוא צירוף מת ען ע"ש [ע"י ח"ס עה"ת ח"א ע"י קפ"ה], והנה צתור ח' הוא רמז כי ח' עם תש"ף הוא אותי אשפת, כי מאשפת ירים אציון אם היא צתכלית ההשפלה צחי אשפת אז ירים קרן לעמו, משום [בן] צחנו"ר [גימ' ת"ן חו"ר [עם הכולל, חור גי' ר"ז, אז ירומם קרן לעמו צב"א. כת"י ירכיבו על צמחי ארץ ויאכל תנובות שדי ויניקו דבש מסלע ושמן מחלמיש חור, ההרכבה על צמחי ארץ הוא אותי שלפני ארץ תק"ף גמטריי ס"ס לילי"ת, רש"ף כמ"ש פ"י ריש צרכות

על וצני רשף יגצוהו עוף ע"ש, והקצ"ה ירכיב עמו עליהם לתת עליון על כל גויי הארץ על צחי כ"ל של גויי הארץ הוא העומאה שלהם רשף ה"ל. ואמר שניק מהם דבש ושמן, ובכל זה תהי עסק התורה צתכלית היותר שלימות כמ"ש חז"ל הקצ"ה מזמין שני נחשים אחד משגרו לאפון, וע"ד ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך נפשך ומאודך לב נפש מאד יצורף מהם אותי חלף שמן דבש דוק וחשכת, כי צמח תכלית האהבה יהי הס"ס נכבש לפנינו לעצד ע"כ למען שמו צהצבה שמי"ו אהב"ה גמטריי שטן, ויהי נכבש לעצד ויהי אהבתו עוסקי בתורה חזק חלף, והוא יניקו שמן ודבש ע"ד ירכיבו על צמחי ארץ שאנחנו נרכב עליו והוא ע"כ יניקו דבש"ש ושמ"ן גמטריי שבת. [תקס"ב].

והשיג לכם דיש את צליר וצליר ישיג את זרע ואכלתם לחמכם לשובע וישבתם לבטח צהרלכם ונתתי שלום בארץ כמד"א פרצות תשב ירושלים. יש ליישב כך, דצ"פ חזקת הבתים מבואר דאחר שאכל אדם בשדו ג' שנים רגופות זה אחר זה צלי הפסק יום ח' בנחית אזי צעור הוא מכל ערער ואינו צריך לחזר שוב צעורו, והקצ"ה שם צחוס דמיוס האריעה עד שעת הקלידה מה יאכל בשדה וכן הקצ"ה בשדה חילנות ח"א לאכול ממנו כ"א יום הלוקיטה ותירלו צקורר לשחת בכל יום וכן בשדה חילון זומר ונוטל העלים לעצמו וגם זה מקרי אכילה, ח"י שעושה גדר להשדה לשמור ממנו רגל צני אדם היו כאכילה ג' שנים ע"ש. והנה כי בן הרואה שיהי צעור בשדו צלי ערער ע"כ יאכלנה שחת וזמר ע"י חילון בכל יום לחי הראשון של חוס ואין זה אכילה שובע שיאכלנה שחת או ע"י חילנות, לכן צרכנו ה' והשיג לכם דיש את צליר וצליר ישיג את זרע באופן שיעסוק כל השנה בשדו צלי הפסק כלל ועי"ז ואכלתם לשובע ולא שחת ואפ"ה וישבתם לבטח צהרלכם צלי ערער, אמנם הלא צל"ה נמי משכחת צעה צלי ערער ע"י גדר כת"י השני של חוס, לכן קאמר ונתתי שלום בארץ כמד"א פרצות תשב ירושלים ולא יגדור חיש שדו ח"א להחזיק ג' שנים כ"א ע"י ג' אכילות כ"ל ודוק. [ע"י להלן ע"י פ"ז ד"ה וישבתם].

והשיג לכם דיש את צליר וגוי ואכלתם לחמכם לשובע שאוכל קימעה ומשציע, נראה שאל"כ יאכלו לעולם צלי תרומה ומעשר שלא נגמרה מלאכתו ולא יכניסם לבית שהרי השיג דיש את צליר ע"כ אומר דלא שייך אכילת ארעי דואכלתם לשובע ומחייב צמעשר מיד. [תקל"ב].

ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד, לפעמים מלינו צדצרי חז"ל ע"י שהקיטו זא"ז או צברו דבר שאינו בגון לדיקים כמותם אחזו סיוטא